

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Autoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 141. Nomine Ecclesiæ quæ alia loca veniant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

stentationem, aut etiam ad sublevandam Cardinalium quorundam indigentiam, similesque Ecclesie Romanæ necessitates. Et sanè si tanquam plenariam potestatem circa beneficia hæc *c. licet. de prob. in 6.* possit fructus primi anni aut etiam aliquot sequentium pro fabrica Ecclesie, aut Episcopi egentis sustentatione aliove pio opere reservare. *c. à nobis. de decimis. c. si propter. de rescrip. in 6. Sc.* & tanquam omnium bonorum ecclesiasticorum, si non dominus, saltem administrator, ita ut ex causa iusta & rationabili possit uni (relictis ad victum necessariis) tollere, & concedere alteri, etiam sæculari, ut Delb. *l. c. num. 8.* citans seipsum in pluribus aliis locis, & insuper Cajetan. *tr. 2. q. 48. à 8. Molinam. de Just. Tom. 1. tr. 2. d. 29. concl. 2. Less. de Just. l. 2. tr. 2. d. 1. du. 8. num. 100. Sc.* Si, inquam, id possit Papa, multò magis poterit ex rationabili causa fructus aliquos V. g. anni primi certorum beneficiorum à se collatorum sibi suæque Curie reservare, secus ac alii collatores, quibus talis potestas non est in beneficia & bona ecclesiastica, qui exinde coguntur ea sine diminutione conferre. Idque non obstantè affluentia divitiarum in Pontifice quemadmodum hæc in persona, cui debentur decimæ (quorum loco successerunt annatæ, ut videre est apud me in *for. benef. p. 3. q. 190. num. 2.*) non impedit, quo minus illæ debeantur ex iustitia; ita etiam in Papa ea non impedit, quo minus annatæ illi pergant deberi ex iustitia. Lotter. *l. 3. q. 20. num. 28.* dicens, sic optimè doceri à S. Thom. 2. 2. q. 87. à 4. ad 3. Soto de *just. l. 9. q. 4. à 4. in fine* Monet. de *decim. c. 9. num. 2. Sc. 4.* Unde jam etiam prohibitio Principis, ne in regno suo solvantur annatæ, repugnat libertati ecclesiasticæ, ut Delb. *l. c. num. 1.* Qualiter autem contingat hæc annatarum exctio citra nundinationem & Simoniam ex eo, quòd

non exigantur ex pacto, aut tanquam temporale pro spiritali, sed ex antecesser jam existente lege, quam ferre potuit de iis solvendis citra labem Simonie, ostendi *cit. q. 190. num. 3.* quæ vide; uti etiam quæ dixi *num. 6.* qualiter, dum plures eodem anno contingunt vacationes ejusdem beneficii annatis obnoxii, non sit solvenda nisi unica annata. Et quòd specialiter spectat Germaniam, patet ex ejusdem concordatis, quòd annatarum nomine de Ecclesiis Cathedralibus & monasteriis exemptis virorum duntaxat solvendæ sint summæ pecuniarum in libris Camera Apostolicæ taxatæ. Ita tamen, ut si quæ excessivè taxatæ sint, relaxentur secundum qualitatem rerum, temporum & regionum. De cæteris verò dignitatibus & beneficiis à Sede Apostolica collatis solvantur mediæ annatæ seu mediis fructibus primi anni unius juxta taxam solitam, & de beneficiis, quæ valorem 24. ducatorum seu florenorum aureorum non excedunt (intellige, nulla etiam habita ratione distributionum ut dixi *num. 5.*) nihil solvatur, ut expresse habetur in Concordatis. §. 5. qualia hodièdum ex generali consuetudine & stylo Romanæ Curie censentur omnes Canonicatus, præbendæ, dignitates inferiores Germaniæ, Hispaniæ, Belgii, absque eo, quòd contraveniatur regulæ. §. 5. Cancellariæ de exprimendo vero valore in impetratione istiusmodi beneficiorum, ut Branden. *ad Concord. German. post q. 12. notab. 2.* & Nicolaris. *cit. tit. 2. §. 2.* citans alios, uti & multiplices Rotæ decisis. De quibus omnibus vide me in *for. benef. p. 2. q. 601.* Porro quæ hic tractari solent ab aliquibus de divisione, dismembratione, suppressione, extinctione beneficiorum, vide à me tractata accurate *l. c. p. 3. à q. 246. ad q. 262.* uti & ea, quæ de pensione beneficiis imponenda hic quæri solent, *p. 3. à q. 428. ad 671.*

TITULUS XIII.

De

Rebus Ecclesie alienandis vel non.

§. Primus de nomine Ecclesie & speciebus alienationis, deque personis alienare, & rebus alienari prohibitis vel permissis.

Quæst. 141. Nomine Ecclesie quæ alia loca veniant?

R Esp. Nomen illud in hac materia favorabilè accipitur, ita ut, non tantùm loca sacra, seu, consecratione vel benedictione ad sacrificia aliaque officia divina ibidem celebranda Deo dicata, ut sunt templa, capellæ, oratoria, comprehendat, sed etiam se extendat ad alia quævis loca pia & religiosa ad pietatis & misericordie opera ibidem exercenda vel alia ejusmodi autoritate ecclesiastica constituta aut deputata citra consecrationem & benedictionem Episcopalem, ut sunt monasteria, conventus, congregationes, Xenodochia & hospitalia, quorum res sine solennitate juris alienata prohibentur. *Auth. hoc jus. correctum. C. de SS. Eccles. Relata. in c. hoc jus 10. q. 2. c.*

nulli. h. t. ubi dicta Auth. approbata & quasi canonizata. Abb. in cit. c. nulli. h. t. num. ult. Laym. th. mor. l. 3. tr. 4. c. 10. num. 1. Delb. de immunit. eccl. c. 17. du. 1. num. 14. Pith. h. t. num. 4. Non verò extendit se ad collegia, congregationes, hospitalia non erecta autoritate Episcopali; cum non censeantur propriè loca pia, multoque minus sacra. Idque, etiam si Episcopus licentiam dederit ibi celebrandi Missam, ut Delb. *l. c. c. 2. du. 2. f. 7. n. 15. Sc. seq.* adeoque eorum bona, etiam immobilia alienari poterunt sine solennitate juris. Delb. *l. c. c. 17. n. 16.* citatis Paris. *conf. 35. Tom. 3. Riccio. Quarant. Redoano. qui etiam. c. 17. idem dicit de capella non erecta autoritate Episcopi. Porro unde in dubio præsumatur, num capella, oratorium, hospitale sint erecta seu fundata autoritate Episcopali, vide apud Delb. *cit. c. 2. du. 2. f. n. 33. Sc. seq.**

Quæst.

Quest. 142. Nominē alienationis que veniant?

Resp. Nomen quoque alienationis ob favorem locorum sacrorum, religiosorum & piorum non sumitur strictè juxta *l. alienatum. ff. de V. S.* pro actu duntaxat, quo dominium directum transferatur, qualis est venditio, donatio, permutatio. Sed largè juxta *l. fin. C. de reb. alienand.* pro ut complectitur omnem actum seu dispositionem, quæ dominium sive directum, sive utile tantum, vel jus in re aut ad rem transfertur. Arg. *c. nulli. h. t. Gl. ibidem v. alienationis.* & Abb. *num. 13. Redoan. de reb. eccl. alienand. rub. 1. c. 47. num. 14. Azor. p. 2. l. 9. c. 1. q. 2. Pirh. h. t. num. 1. Delb. c. 17. du. 3. num. 1.* Talis alienatio minùs propriè accepta sunt datio bonorum seu rerum ecclesiasticarum in feudum, in emphyteusim, locatio, contractus superficiarius & libellarius, constitutio ususfructus, servitutis, census, hypothecatio transactio, translatio, cessio litis, juris, unio, compromissio, precarium, conditio, repudiatio hæreditatis, legati &c. Porro in *Extravag. ambitiosa.* non tantum prohibetur alienatio strictè, sed etiam late sumpta, seu prohibetur translatio cujuscunque juris. Delb. *c. 17. du. 5. n. 1.* Nunc in specie de permutatione, quæ est species alienationis strictè talis, & dein de speciebus alienationis minùs strictè talis in particulari, qualiter per eas prohibuitur aut permissum alienari res ecclesiasticas, intellige, sine solennitate juris.

Quest. 143. An & qualiter per permutationem alienari possint res ecclesiasticæ?

Resp. Res ecclesiasticas etiam cum rebus secularibus inter ecclesiam & alium saecularem permutari posse, sed non sine solennitatibus juris, constat ex *c. 1. de his quæ sunt à Prælato.* & communi DD. his non obstante *Reg. 5. juris in 6. semel dicatum Deo non est ad usus humanos ulterius transferendum* ; cum per *ro Deo dicatum* intelligatur consecratum, qualiter agri & prædia ad Ecclesiam spectantia non sunt hoc ipso specialiter Deo consecrata, adeoque adhuc permutari possunt. Sed neque sine solennitate fieri potest permutatio inter ecclesias duas ; cum *c. 12. q. 1.* & per citata jura eodem modo prohibeatur sicut venditio & donatio, quæ etiam inter ecclesias fieri nequeunt sine solennitatibus juris, puta tractatu & consensu Capituli, Superioris seu Prælati & Papæ. Et sic aliter permutari nequit V. g. Calix cum alio ornamento, ager unius ecclesiæ cum agro alterius ecclesiæ. Ita cum communione docent Jo. And. Abb. Burr. Imol. *in c. 1. h. t. Berolius. l. 1. conf. 179. num. 3. Mantica. de tac. & ambig. contract. l. 25. tit. 6. num. 66. Gratian. discip. for. c. 674. num. 4. & 5. Filiuc. tr. 44. c. 2. vers. quod est. Lezan. v. alienatio. num. 12. Quarant. v. eod. num. 15. Rebuff. Redoan. Bonac. & alii, quos citat & sequitur Delb. *de immunit. eccl. c. 17. du. 13. num. 3. & seq. contra Riccium, in pr. decis. 38. Tervilan. decis. 56. p. 2. Bordon. in conf. regular. resol. 27. num. 61. Clarin. controuv. for. c. 18. num. 30. Pasqual. Tom. 2. decis. 95. Barbos. ... alleg. 95. num. 55. & alios apud eund. Delb. loc. cit. qui*
*R. P. Leur. Jur. Can. Lib. III.**

tamen etiam horum AA. sententiam (maximè si permutatio fiat inter clericos vel regulares ejusdem ecclesiæ, monasterii, vel etiam religionis) probabilem dicit, quamvis etiam ex his AA. Riccius & Barbos. testentur, hodieum habere praxin, ut in tali permutatione adhibeantur eadem solennitates, quæ in venditione & donatione inter ecclesias. Contra hanc sententiam illud potissimum militare videtur, quòd in hac permutatione, quæ fit inter ecclesias, cesset ratio prohibitionis de rebus Ecclesiæ non alienandis, quæ juxta proccemium *Extravag. ambitiosa.* fuit ; ne res ecclesiæ ab ecclesiâ exeant, & profanis usibus applicentur. Verùm hoc ipsum satis dilui videtur à Delb. *l. c. n. 10. & seq.* dicendo, hanc non fuisse finalem causam prohibendi, sed solum impulsivam ; adeoque ea cessante, adhuc remanere causam finalem prohibendi alienationem, quæ fuit, ne per multiplicationem permutationum res paulatim consumerentur & deteriorentur ; quod locum adhuc habet in permutationibus factis inter ecclesias. Quod attinet textus aliquos, in quibus permitti videtur permutatio rerum ecclesiasticarum inter ecclesias, consentientibus tantum earum Prælati, respondet Delb. *l. c. n. 15.* correctos illos esse per textus alios, prohibentes eodem modo permutationem ac venditionem & donationem. De cetero, dum res spirituales, V. g. reliquiæ pertinentes ad privatos, sine solennitate permutari posse, habet Riccius. *ad tit. de permutat. n. 16.* ubi etiam cum Laym. & Pirh. notat, minorem causam requiri ad rem ecclesiasticam permutandam quàm vendendam. & *n. 12.* quòd pœna statuta male alienantibus non incuratur, nisi permutatio actuali traditione rei mutæ sit completa. Porro quæ hic ulterius examinari poterant, præcipuè de beneficiorum permutatione, vide infra *ad tit. de permut. & apud me in for. benef. p. 3. à q. 315.*

Quest. 144. An & qualiter bona ecclesiastica alienari possint per concessionem in feudum vel emphyteusim?

Resp. Primò res seu bona ecclesiastica solita dari in feudum seu emphyteusim (sufficit autem ad hoc, ut solita dicantur dari, si semel sic data fuerint Clarus. *§. feudum. q. 13. num. 14. Molin. de just. tr. 2. d. 648. concl. 8. Delb. l. c. c. 17. du. 1. num. 36. Ruin. conf. 35. num. 30. l. 1. & Curtius junior apud Fagn. in c. ex parte num. 7.* qui duo posteriores dicunt, unam aliquam infudationem solenniter factam sufficere, quavis tanquam tutiorem, & minùs faventem alienationi rerum ecclesiasticarum, tenendam esse sententiam, quæ, ut res dicantur solita infudari, requirit, ut bis intra 40. annos fuerit data in feudum suadente utilitate, cum Imol. & Jason. apud Fagn. *l. c.* dicant alii) possunt de novo & deinceps concedi in feudum & emphyteusim à Prælato sine alia solennitate ad alienationem rei ecclesiasticæ alijs requisita. Quia talia bona consuetæ dari in feudum seu emphyteusim non sunt ampliùs de mensa Ecclesiæ, utpote quæ non habet dominium utile eorum, ut Fagn. *c. 2. de feudis n. 9.* & talis concessio non est nova alienatio sed prioris alienationis continuatio seu renovatio (res autem ecclesiæ semel alienata cum debita solennitate est semper alienabilis sine solennitate) si tamen adsint solennitates, de quibus mox ut Gonz.